

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 85

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 9 februarie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.528 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2—3	Decizia nr. 1.549 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local	9—10
Decizia nr. 1.529 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 și art. 374 ¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale.....	4—5	Decizia nr. 1.683 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 2 din Codul penal, ale art. 64 și art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 26 ¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	10—12
Decizia nr. 1.531 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	5—6	Decizia nr. 1.687 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală	12—13
Decizia nr. 1.538 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, raportate la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	7—8	Decizia nr. 1.692 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	14—15
		Decizia nr. 1.694 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	15—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.528

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Cornel Ilie în Dosarul nr. 40.166/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 40.166/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Cornel Ilie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât „în activitatea de judecată, judecătorii au o atitudine ireverențioasă față de justițiabili, cărora le încalcă drepturile prevăzute în Legea fundamentală”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate

la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 93: „*Judecătorii și procurorii sunt obligați să prezinte, în condițiile și la termenele prevăzute de lege, declarația de avere și declarația de interese.*”;

— Art. 94: „*Judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii.*”;

— Art. 95: „(1) *Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.*

(2) *În caz de infracțiune flagrantă, judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi reținuți și supuși percheziției potrivit legii, Consiliul Superior al Magistraturii fiind informat de îndată de organul care a dispus reținerea sau percheziția.*”;

— Art. 96: „(1) *Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.*

(2) *Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea judecătorilor și procurorilor care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.*

(3) *Cazurile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale sunt stabilite de Codul de procedură penală.*

(4) *Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.*

(5) *Nu este îndreptățită la repararea pagubei persoana care, în cursul procesului, a contribuit în orice mod la săvârșirea erorii judiciare de către judecător sau procuror.*

(6) *Pentru repararea prejudiciului, persoana vătămată se poate îndrepta cu acțiune numai împotriva statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.*

(7) *După ce prejudiciul a fost acoperit de stat în temeiul hotărârii irevocabile date cu respectarea prevederilor alin. (6), statul se poate îndrepta cu o acțiune în despăgubiri împotriva judecătorului sau procurorului care, cu rea-credință sau gravă neglijență, a săvârșit eroarea judiciară cauzatoare de prejudicii.*

(8) *Termenul de prescripție a dreptului la acțiune în toate cazurile prevăzute de prezentul articol este de un an.*”;

— Art. 97: „(1) *Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor*

ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare.

(2) Exercițarea dreptului prevăzut la alin. (1) nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.”;

— Art. 98: „(1) Judecătorii și procurorii răspund disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu, precum și pentru faptele care afectează prestigiul justiției.

(2) Răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor militari poate fi angajată numai potrivit dispozițiilor prezentei legi.”;

— Art. 99: „Constituie abateri disciplinare:

a) încălcarea prevederilor legale referitoare la declarațiile de avere, declarațiile de interese, incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii;

b) intervențiile pentru soluționarea unor cereri, pretinderea sau acceptarea rezolvării intereselor personale sau ale membrilor familiei ori ale altor persoane, altfel decât în limita cadrului legal reglementat pentru toți cetățenii, precum și imixtiunea în activitatea altui judecător sau procuror;

c) desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

d) nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter;

e) nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor;

f) refuzul nejustificat de a primi la dosar cererile, concluziile, memoriile sau actele depuse de părțile din proces;

g) refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu;

h) exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune;

i) efectuarea cu întârziere a lucrărilor, din motive imputabile;

j) absențele nemotivate de la serviciu, în mod repetat;

k) atitudinea nedemnă în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, avocați, experți, martori sau justițiabili;

l) neîndeplinirea obligației privind transferarea normei de bază la instanța sau parchetul la care funcționează;

m) nerespectarea dispozițiilor privind distribuirea aleatorie a cauzelor;

n) participarea directă sau prin persoane interpușe la jocurile de tip piramidal, jocuri de noroc sau sisteme de investiții pentru care nu este asigurată transparența fondurilor în condițiile legii.”

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) — „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, art. 21 — „Accesul liber la justiție”, art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 15 — „Universalitatea”, art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, art. 50 — „Protecția persoanelor cu handicap”, art. 51 — „Dreptul de petiționare”, art. 52 — „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică” și art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

Examinând excepția, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, în raport de art. 1 alin. (5), art. 16 și art. 21 din Constituție, s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 543 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iulie 2009, constatând că răspunderea magistraților stabilită în condițiile legii nu înlătură răspunderea acestora pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, precum și că răspunderea statului nu mai este limitată doar la erorile judiciare săvârșite în materie penală, ci privește toate erorile judiciare, indiferent de natura cauzelor în care au fost săvârșite, lărgindu-se astfel garanția constituțională a acestei răspunderi. De asemenea, de exemplu, prin Decizia nr. 633 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 15 decembrie 2005, Curtea a observat că problema erorilor judiciare se ridică în principal sub aspectul reparațiilor pe care societatea este datoare să le acorde celui care a suferit în mod injust de pe urma erorilor comise în sistemul judiciar, prevederile constituționale cuprinse în art. 52 alin. (3) consacrand principiul răspunderii obiective a statului în asemenea împrejurări.

Considerentele reținute în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În legătură cu invocarea încălcării prevederilor constituționale ale art. 15 — „Universalitatea”, art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, art. 50 — „Protecția persoanelor cu handicap”, art. 51 — „Dreptul de petiționare” și art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93—99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Cornel Ilie în Dosarul nr. 40.166/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.529
din 17 noiembrie 2009referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 și art. 374¹
din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995
a notarilor publici și a activității notariale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, excepție ridicată de Barna Szigeti și Amalia Szigeti în Dosarul nr. 5.400/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.400/111/2008, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale**, excepție ridicată de Barna Szigeti și Amalia Szigeti.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 16, art. 21, art. 44 și art. 57 din Constituție, deoarece permit efectuarea executării silite exclusiv pe baza unui act notarial, fără existența vreunui control judecătoresc asupra actului supus executării.

Tribunalul Bihor — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate

la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 373 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, texte care au următoarea redactare:

— Art. 373 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția judecătorei în care urmează să se efectueze executarea ori, în cazul urmăririi bunurilor, de către executorul judecătoresc din circumscripția judecătorei în care se află acestea. Dacă bunurile urmăribile se află în circumscripțiile mai multor judecătorei, este competent oricare dintre executorii judecătorești care funcționează pe lângă acestea.*

Instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.”;

— Art. 374¹ din Codul de procedură civilă: *„Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără investirea cu formula executorie.”;*

— Art. 66 din Legea nr. 36/1995: *„Actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă și lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia. În lipsa actului original, titlul executoriu îl poate constitui duplicatul sau copia legalizată de pe exemplarul din arhiva notarului public.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția, Curtea reține că prevederile de lege criticate în prezenta cauză au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru motive similare.

Astfel, prin Decizia nr. 21 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 din Codul de procedură civilă, Curtea a statuat că acest text de lege este constituțional, reținând că „principiul egalității presupune existența unor situații de fapt identice, la care trebuie să se aplice un regim juridic identic; or, în speță, creditorul și debitorul nu se găsesc în situații identice, fiind așadar firesc ca drepturile și obligațiile lor să difere”, și că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Cu privire la constituționalitatea art. 66 din Legea nr. 36/1995, Curtea, prin Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, a reținut următoarele: „Calificarea actelor

notariale care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că autentificarea oricărui înscris de către notarul public dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților, așa cum rezultă din chiar încheierea de autentificare, care atestă prezența acestora în fața notarului, identificarea lor, precum și luarea consimțământului fiecăreia, după ce i s-a adus la cunoștință conținutul înscrisului. În măsura în care actul autentificat este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acesta poate face obiectul unei contestații la executare, prilej cu care, dat fiind că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond.”

Cele statuate de Curte prin deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Și în fine, referitor la art. 374¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aceste prevederi reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Reglementarea actuală din Codul de procedură civilă permite părții să introducă contestația la executare, ceea ce oferă celor interesați sau vătămați, după ce executarea silită a început, dreptul de a cere anularea titlului investit cu formulă executorie dat fără îndeplinirea condițiilor legale. Prin instituirea acestei proceduri legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silită și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, excepție ridicată de Barna Szigetzi și Amalia Szigetzi în Dosarul nr. 5.400/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.531

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ges Glass” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.741/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.741/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de Societății Comerciale „Ges Glass” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect o cerere în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că cererea în anulare nu este în sine o cale de atac, nu poate fi asimilată cu apelul sau recursul, întrucât acestea se judecă de instanțele ierarhic superioare, instanțe ce au pronunțat hotărârea în fond. Codul de procedură civilă prevede ca și căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în plină instanță apelul și recursul. Însăși Convenția europeană a drepturilor omului în art. 13 prevede dreptul la recurs efectiv, arătând că „orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”. Însăși esența căii de atac presupune exercitarea unui control judiciar al hotărârii atacate, de către o instanță superioară.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textul de lege criticat are următorul conținut: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula*

cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială, simplificată și accelerată pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri însușite de părți. Pe calea acestei proceduri speciale se soluționează neînțelegerile dintre creditor și debitor legate de executarea de către debitor a obligației de plată, fără cercetarea fondului raporturilor juridice dintre părți.

Conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. În raport cu obiectul și natura diferitelor litigii, a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ce urmează a fi apărate prin acțiuni în justiție, legiuitorul poate elabora norme diferite privind procedura de sesizare a instanțelor judecătorești și de judecată, ca și căile de atac ce pot fi exercitate, cu condiția să nu îngreudească exercițiul dreptului de acces liber la justiție pentru apărarea și promovarea intereselor legitime.

Dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu aduc atingere sub niciun aspect prevederilor constituționale și convenționale invocate.

De altfel, asupra constituționalității acestor dispoziții de lege, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 427 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 aprilie 2009, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, și Decizia nr. 213 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 26 martie 2008, respingând, pentru considerentele acolo reținute, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ges Glass” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.741/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.538

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, raportate la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, raportate la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Valentina Gabriela Secuianu și Liliana Palamaru în Dosarul nr. 266/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 266/44/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, raportate la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din**

sistemul justiției, excepție ridicată de Valentina Gabriela Secuianu și Liliana Palamaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale atacate sunt neconstituționale, întrucât instituie un spor de fidelitate pentru personalul auxiliar din instanțele judecătorești, inferior celui acordat magistraților.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 31 ianuarie 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 19 iulie 2007, raportate la dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007: „(1) Personalul salarizat potrivit prezentei ordonanțe beneficiază de un spor de fidelitate, în raport cu vechimea efectivă în funcția auxiliară de specialitate, calculat la salariul de bază, după cum urmează:

- de la 5 la 10 ani — 5%;
- de la 10 la 15 ani — 10%;
- de la 15 la 20 de ani — 15%;
- peste 20 de ani — 20%.”;

— Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 prevede: „(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți beneficiază, în raport cu vechimea numai în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție sau de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, de o majorare a indemnizației stabilite potrivit art. 3 alin. (1), calculată în procente la indemnizația de încadrare brută lunară, după cum urmează:

- de la 3 la 5 ani — 10%;
- de la 5 la 10 ani — 15%;
- de la 10 la 15 ani — 20%;
- de la 15 la 20 de ani — 25%;
- peste 20 de ani — 30%.

(2) Indemnizația de încadrare majorată potrivit alin. (1) se acordă de la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a împlinit vechimea numai în funcțiile prevăzute la alin. (1) și constituie indemnizația de încadrare brută lunară.

(3) Indemnizația de încadrare majorată potrivit alin. (1) se ia în calcul la stabilirea pensiilor și a altor drepturi de asigurări sociale, la stabilirea, recalcularea și actualizarea pensiei de serviciu, precum și a oricăror alte drepturi ce se determină pe baza veniturilor salariale.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, raportate la prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Valentina Gabriela Secuianu și Liliana Palamaru în Dosarul nr. 266/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Este invocată și încălcarea art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 și a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în raport de critici similare, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.002 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008.

În această decizie, Curtea a reținut că, stabilind o reglementare separată a drepturilor judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției față de personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, legiuitorul a avut în vedere existența unor diferențe între aceste categorii profesionale, diferențe generate nu în ultimul rând de specificul și complexitatea activităților desfășurate de către acestea.

Așa fiind, Curtea a constatat că prin textele de lege criticate nu sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție raportate la cele ale art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind obligația acordării unui salariu egal pentru o muncă egală.

De asemenea, Curtea a reținut că nu poate primi nici argumentul referitor la încălcarea art. 53 din Constituție, atât timp cât semnificația restrângerii unor drepturi sau libertăți nu poate fi identificată cu existența unor reglementări diferite întemeiate pe situațiile diferite avute în vedere.

Considerentele și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.549

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Strelitița” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 9.202/30/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 550/2002 și ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.202/30/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Strelitița” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că teza finală a art. 8 alin. (3) din Legea nr. 550/2002, potrivit căreia hotărârea pronunțată de instanță cu privire la prețul de vânzare al spațiilor comerciale ce fac obiectul de reglementare a legii este definitivă și irevocabilă, contravine prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, sub aspectul dublului grad de jurisdicție și al dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, dispozițiile criticate încălcând prevederile art. 129 din Constituție și art. 2 din

Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, pe care persoanele interesate să le utilizeze, în formele și modalitățile stabilite de lege.

Guvernul apreciază critica de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (3) și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 5 noiembrie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 8 alin. (3): „*Raportul de evaluare și stabilirea prețului de vânzare pot fi contestate de persoanele interesate, în termen de 5 zile de la depunerea raportului, la secția de contencios administrativ a tribunalului. Judecata se face de urgență, cu citarea contestatorului, a comisiei și a evaluatorului. Comisia este reprezentată de președintele acesteia. Participarea procurorului este obligatorie. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.*”

— Art. 10 alin. (2): „*Refuzul vânzătorului de a încheia contractul de vânzare-cumpărare poate fi atacat în justiție în condițiile art. 8 alin. (3).*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale ale art. 16, 20, 21, 22, 53 și 129, precum și art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat în sensul constituționalității prevederilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 550/2002, chiar sub aspectele avute în vedere de către autorul excepției. Astfel, prin Decizia nr. 161

din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 27 martie 2006, Curtea a statuat că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții care să prevadă căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită „în condițiile legii”. Cu același prilej, Curtea a arătat că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

De asemenea, Curtea a apreciat că nici măcar Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu prevede un dublu grad de jurisdicție, această garanție procedurală existând doar în materie penală, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, în timp ce în celelalte domenii are aplicabilitate textul art. 13 din Convenție. Astfel, textul art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune doar existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui

drept consacrat de Convenție (Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, 2000) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac”.

Curtea a reținut că dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 550/2002 constituie expresia transpunerii în legislație a principiului constituțional privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ. Astfel, prin textele de lege criticate se asigură accesul la o instanță judecătorească, respectiv secția de contencios administrativ a tribunalului, a persoanelor nemulțumite de prețul stabilit prin raportul de evaluare întocmit de persoanele autorizate, potrivit legii, selectate de comisiile pentru vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii constituite în localitățile în care există spații care cad sub incidența Legii nr. 550/2002. Așadar, întrucât actul administrativ este supus controlului judecătoresc, critica cu un atare obiect este lipsită de temei constituțional.

Având în vedere aceleași argumente, nu poate fi reținută nici critica referitoare la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Streliția” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 9.202/30/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.683

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 2 din Codul penal, ale art. 64 și art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64, art. 68 alin. 2 și ale art. 254 alin. 2 din Codul penal și ale art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ioan-Lucian Precup în Dosarul nr. 809/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă părțile, autorul excepției fiind asistat de apărătorul ales Florin Kovacs, cu împuternicire avocațială la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul ales al autorului excepției solicită admiterea acesteia, reiterând motivele invocate în fața Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Partea Petru Prundan solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 809/108/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64, art. 68 alin. 2 și ale art. 254 alin. 2 din Codul penal și ale art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.** Excepția a fost ridicată de Ioan-Lucian Precup cu ocazia soluționării apelurilor împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Arad într-o cauză având ca obiect trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, libertatea individuală, dreptul la apărare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și folosirea căilor de atac, întrucât permit investigatorului sub acoperire să provoace săvârșirea de infracțiuni, în condițiile în care ar trebui numai să observe săvârșirea sau pregătirea acestora de către infractori și să comunice datele aceluia care au autorizat activitatea sa. Arată, în acest sens, că, potrivit art. 64 din Codul de procedură penală, mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal. Totodată, invocă jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauzele *Teixeira de Castro împotriva Portugaliei* (1998) și *Ramanauskas împotriva Lituaniei* (2008), în care Curtea a reținut încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în condițiile în care acțiunile agenților de poliție au avut efectul unei instigări la săvârșirea de infracțiuni, neexistând niciun indiciu care să arate că infracțiunile ar fi fost săvârșite fără intervenția lor.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală apreciază că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției, nemulțumirile acestuia vizând de fapt aplicarea respectivelor prevederi legale de către organele judiciare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 64 și art. 254 alin. 2 din Codul penal și ale art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Totodată, arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 2 din Codul penal este inadmisibilă, întrucât acest text de lege a fost abrogat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 64, art. 68 alin. 2 și ale art. 254 alin. 2 din Codul penal și ale art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție. Din concluziile scrise ale autorului excepției reiese că acesta pune în discuție, în realitate, prevederile art. 254 alin. 2 din Codul penal, ale art. 64 și art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestor texte de lege, având următorul cuprins:

— Art. 254 alin. 2 din Codul penal: *„Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.”;*

— Art. 64 din Codul de procedură penală, completat cu alin. 2 prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003: *„Mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă sunt: declarațiile învinutului sau ale inculpatului, declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-stiințifice, constatările medico-legale și expertizele.”*

Mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.”;

— Art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală: *„De asemenea, este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe”;*

— Art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, prevederi introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005: *„Investigatorii sub acoperire sau investigatorii cu identitate reală pot fi autorizați să promită, să ofere sau, după caz, să dea bani ori alte foloase unui funcționar, în condițiile prevăzute la art. 254, 256 sau 257 din Codul penal.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 referitoare la libertatea individuală, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 129

privind folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează nicio critică cu privire la dispozițiile art. 254 alin. 2 din Codul penal și ale art. 64 și art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

Referitor la dispozițiile art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000, autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a acestora de către organele judiciare. Textul de lege

criticat are în vedere necesitatea asigurării moralității funcționarilor publici și a descoperirii unor infracțiuni greu de dovedit, iar condamnarea funcționarului vizat de prevederile art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 nu survine pentru mita luată sau pentru foloasele necuvenite primite de la investigatorii sub acoperire, ci pentru descoperirea unui ansamblu de fapte infracționale. În aceste condiții, eventualele greșeli de aplicare a legii de către organele judiciare nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 2 din Codul penal, ale art. 64 și art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 26¹ alin. (6) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ioan-Lucian Precup în Dosarul nr. 809/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.687

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Vlădulescu în Dosarul nr. 45.641/3/2008 (număr în format vechi 933/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă părțile, asistate de apărătorii aleși Georgeta Runceanu, pentru autorul excepției, și Gino Ștefanache, pentru partea Constantin Blaj, cu împuterniciri avocațiale la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul ales al autorului excepției solicită admiterea acesteia, reiterând motivele invocate în fața Curții de Apel București — Secția I penală.

Apărătorul ales al părții Constantin Blaj solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 45.641/3/2008 (număr în format vechi 933/2009), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioana Vlădulescu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, egalitatea în fața legii, dreptul la un recurs efectiv, dreptul la mediu sănătos și dreptul la respectarea vieții private și de familie, întrucât judecătorul verifică rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, persoana vătămată neputând solicita proba cu expertiză sau alte probe necesare unei juste soluționări a cauzei.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 165/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 35 privind dreptul la mediu sănătos, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii și ale art. 8 instituind dreptul la un recurs efectiv din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 privind dreptul la un proces echitabil din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din actele normative internaționale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 770 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 25 iulie 2008, și Decizia nr. 1.223 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Vlădulescu în Dosarul nr. 45.641/3/2008 (număr în format vechi 933/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.692

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurelian-Emil Ranetti în Dosarul nr. 140/92/2009 al Tribunalului Militar București.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, reiterând motivele invocate în fața Tribunalului Militar București, și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 140/92/2009, **Tribunalul Militar București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Aurelian-Emil Ranetti cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale privind rolul Ministerului Public și statutul procurorilor, precum și dreptul la un proces echitabil, întrucât nu asigură participarea la ședință a unui procuror situat într-o poziție ierarhic superioară sau cel puțin egală celui care a emis sau a confirmat actul al cărui control judiciar se realizează pe această cale.

Tribunalul Militar București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu aduce nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurelian-Emil Ranetti în Dosarul nr. 140/92/2009 al Tribunalului Militar București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.694

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 28.848/3/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 28.848/3/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, în măsura în care este interpretat în sensul că termenul de prescripție de 18 luni prevăzut de acest text legal curge în toate cazurile de la data rămânerii definitive, după caz, a hotărârilor instanței de judecată sau a ordonanțelor procurorului, prevăzute în art. 504 din Codul de procedură penală, independent de citarea în procesul penal a persoanei împotriva căreia curge termenul de prescripție sau de comunicarea către aceasta a respectivei hotărâri judecătorești sau ordonanțe a procurorului. Arată că partea care nu are cunoștință de existența hotărârii instanței de revocare a

măsurii privative sau restrictive de libertate, sau a hotărârii judecătorești definitive de achitare sau de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) din Codul de procedură penală ori de existența ordonanței procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, sau de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în același art. 10 alin. 1 lit. j) este privată de prerogativa formulării în termenul de prescripție prevăzut de lege a acțiunii în repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal. Astfel, persoanei interesate i se anulează posibilitatea concretă și efectivă de valorificare a dreptului de acces la justiție prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 604/2008.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile art. 21 din Legea fundamentală. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 417/2004, nr. 28/2005 și nr. 1.326/2008. Mai arată că, în realitate, autorul excepției pune în discuție modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor de lege criticate, ceea ce nu reprezintă o problemă de constituționalitate. Astfel, calculul termenelor de prescripție în situații particulare constituie atributul instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, în funcție de informațiile și actele existente la dosar. Potrivit dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, instanța de judecată este obligată ca, din oficiu, să cerceteze dacă dreptul la acțiune este prescris.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 28.848/3/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 440715

